

פרק קן סתומה

כג-א

הקדמה לפרק שני

בתחילת הפרק מתבאר כיצד יש לנהוג במצב שבו התערבו חלק מעופות קינים סתומות של אדם אחד בקינים סתומות של אדם אחר.

במצב זה עלינו להכריע כיצד ינהג כל אחד משניהם — זה שפרשו ממנו חלק מהעופות, וזה שהתערבו אצלו העופות הפורשים.

ושני שיקולים בהכרעה:

האחד, מניעת הפסד קדשים.

והשני, אימתי נעשתה מחצית העופות הקובעת את העופות שכנגד במחצית האחרת.

ונבדוק מספר דוגמאות:

א. שני אנשים, אשר לכל אחד היו שני קינים סתומות, ופרש עוף אחד מארבעת עופותיו של הראשון והתערב בארבעת עופותיו של השני.

במצב שכזה יש לראשון שלשה עופות ולשני חמשה עופות.

ומעתה, אם יעשה הכהן תחילה שנים מעופותיו של הראשון לחטאת ועוף אחד לעולה [או להיפך], הרי כיון שעשה מחצית עופותיו של הראשון לחטאת, נקבעו שני העופות האחרים של הראשון לעולה.

ונמצא, שהעוף שפרח מתוך עופותיו של הראשון, והמעורב עתה בתוך עופותיו של השני, נקבע לעולה.

כגון שהיה על אשה זו להביא קרבן לידה ועל אשה זו להביא קרבן זיבה.

רבי יוסי אומר: שתי נשים שלקחו קיניהם בעירוב ולא קבעו איזו קן תהיה לכל אחת בנפרד, או שנתנו דמי קיניהם לכהן על מנת שיקנה במעות קינים ויעשם לפי דעתו, לא גזרו חכמים שיעשה הכהן את הקינים כדין קינים שנתערבו, שמביא מחצה אם היתה התערובת ביחס שווה של אחד לאחד, ומביא מועט מהתערובת של מועט ומרובה.

אלא, למרות שעתה נמצאות קיניהן בתערובת — בכל זאת, לאיזו מהן שירצה הכהן יקריב חטאת, ולאיזו שירצה כהן יקריב עולה.

כיון שלא ייחדו את הקינים לאשה מסוימת או לחובה מסוימת, ונתנו את הקינים או את מעות הקינים לכהן שיעשם כפי רצונו, הרי גם אם יעשה הכהן את מחצית מספר העופות [היחסית] לאשה אחת לחטאת לא ייקבעו עופות אחרים כנגד לעולה.

ודין זה נוהג בין לקחו קינים כשהיו שתי הנשים חייבות בקרבן משם אחד, כגון שהיו שתיהן יולדות, ובין שהיו חייבות קרבן משני שמות, וכגון שהיתה אחת יולדת והשניה זבה.

וכאמור, חידושו של רבי יוסי הוא שלא חששו חכמים שמא יבואו לטעות בדין נשים שייחדו קיניהם ואחר כך התערבו, ולכן לא גזרו לנהוג כאן כדין התערובת של קינים שיוחדו.

הדרן עלך חטאת העוף

אך את העוף החמישי אי אפשר לעשות לא עולה ולא חטאת!

שהרי יתכן שהיו שני עופות העולה מעופותיו המקוריים של השני, והעוף שנותר גם הוא מעופותיו המקוריים, ונקבע עוף זה לחטאת.

ומאידך יתכן שהיו שתי החטאות מעופותיו המקוריים של השני, ואף עוף זה הוא מעופותיו המקוריים, ונקבע העוף הזה לעולה.

ואם כן ספק הוא אם העוף שנותר הוא עולה או חטאת, ולכן אי אפשר להקריבו כלל.

ב. שלשה אנשים שהיו להם קיני חובה סתומות. לראשון קן אחד, לשני שנים, ולשלישי שלש.

פרח עוף אחד מהקן היחידה של הראשון והתערב בשני הקינים של השני, ולאחר מכן פרח עוף אחד מהתערובת של חמשת העופות שהיתה אצל השני והתערב בתוך שלשת קיניו של האדם השלישי.

הרי, אם יקריב בעל הקן הראשון את העוף שנשאר לו לחטאת [או לעולה], שוב לא יוכלו שאר בעלי הקינים להקריב מקיניהם חטאת [או עולה], שהרי בעוף החטאת שהקריב הראשון התמלאה מכסת העופות שלו לחטאת, ונקבע העוף הפורח לעולה. וכיון שיש סיכוי שהעוף הפורח מעורב עתה או בקיניו של השני או בקיניו של השלישי, אין השני והשלישי יכולים לעשות חטאת מתוך עופותיהם.

ונמצא, שיפסיד ההקדש בעשיית החטאת של הראשון את כל קרבנות החטאת משאר הקינים, ויוכלו לעשות מתוך שנים עשר

וכיון שהוא מעורב בתוך עופותיו של השני ואין ידוע מי הוא, אין הכהן יכול להקריב מתוך עופותיו של השני קרבן חטאת כי שמא הוא פוגע בעוף שהתערב, שכבר נקבע לעולה.

ונשארה לו רק האפשרות להביא מתוך העופות של השני רק שתי עולות ותו לא.

כי משעה שיעשה שתי עולות, הרי יתכן והקריב בכך מחצית מספר העופות של האדם השני לעולה [שהרי יתכן שהיו שני העופות מעופותיו המקוריים של השני ולא היה בהם העוף של הראשון שהתערב בהם], ואז נקבעו שני עופותיו האחרים של האדם השני לחטאת.

וכיון שאינו יודע מי הם, ואם כן אינו יכול להמשיך ולעשות עוף נוסף לעולה.

ואם כן יקריבו מתוך שמונת העופות של שני האנשים הללו רק חמשה עופות, שנים לחטאת ואחד לעולה מעופותיו של הראשון ושנים לעולה מעופותיו של השני.

ולכן, יש להעדיף לעשות את העופות של שני האנשים בצורה שונה, שבה יקריבו ששה עופות במקום חמשה:

משלושת עופותיו של הראשון יעשו את האחד חטאת ואת השני עולה, וכיון שלא נעשו מחצית העופות של הראשון לעולה או לחטאת לא נקבעו שאר עופותיו לעולה או לחטאת.

ולכן, יכול השני לעשות שנים מחמשת העופות שברשותו לעולה ושנים מעופותיו לחטאת גם אם יהיה בכללם הגוזל שפרח והתערב.

ויוצא שבסך הכל יקרבו כאן ארבע עופות מתוך שנים עשר!

ולכן, עדיף שיעשה השני רק עוף אחד לחטאת ועוף אחד לעולה, ואז יוכל השלישי להקריב שלשה מעופותיו לחטאת ושלשה מעופותיו לעולה. ונמצא שבסך הכל קרבים שמונה מתוך שנים עשר העופות! [שנים של השני וששה של השלישי]

אבל את העוף השביעי שישאר בלי בן זוג אי אפשר להקריב כי שמא הוא חטאת ושמא הוא עולה.

וכפי שהתבאר בענינו של השני.

שיש לנו לחשוש שבעשיית שלשת העופות לחטאת הם נעשו ממצצית עופותיו המקוריים של השלישי ונקבעו שלשת עופותיו האחרים לעולה, ויתכן שהעוף שנשאר הוא אחד משלשת העופות שנקבעו לעולה.

וכמו כן יתכן שבעת שנעשו שלשת העופות לעולה הם נעשו ממצצית עופותיו המקוריים של השלישי, ונקבעו אז שלשת עופותיו לחטאת, ובכללם גם העוף הזה שהשתיר.

והעוף שנשאר בידי הראשון גם הוא ספק עולה ספק חטאת, שהרי אם נעשה העוף הפורח שהוא בן זוגו לעולה, הרי הוא נקבע לחטאת, ואם נעשה העוף הפורח חטאת נקבע העוף הנשאר לעולה.

משנה א:

קן פתומה, שלא התפרש בשעת הלקיחה איזה עוף ממנה יהיה חטאת ואיזה עולה שפרח ממנה גוזל לאויר העולם, ואבר.

העופות [2+4+6] רק חטאת אחת משל הראשון, ושתי עולות משל השני ושלש עולות משל השלישי, שהם ביחד רק שש עופות!

ולכן, עדיף שלא יקריב הראשון את העוף שבידו לחטאת. ומה יהיה גורלו — יתבאר בהמשך.

והאדם השני, אם יעשה מתוך ארבעת העופות שבידו שנים לחטאת ושנים לעולה, שוב לא יוכל השלישי להקריב אפילו עוף אחד מעופותיו.

שהרי משיעשה הכהן מעופותיו של השני שתי עופות לעולה, יתכן ויעשה אותם משני עופות מקוריים של השני, ובכך יקבעו שני עופותיו האחרים לעולה.

ואם כן, יתכן והעוף שפרח מהשני לשלישי הוא עוף של האדם השני שנקבע לעולה.

ומאידך, כשיעשה הכהן את שני העופות האחרים של האדם השני לעולה, יתכן ויעשה אותם מעופותיו המקוריים ויקבעו שני עופותיו האחרים לחטאת.

[ומה שהביא תחילה שתי חטאות אין זה ודאי ששתיהן היו מעופותיו המקוריים, שהרי יתכן ואחד העופות שעשה לחטאת היה העוף של הראשון שהתערב בכלל חטאותיו].

ואם כן יש לחוש שיתכן והעוף שפרח מבין חמשת העופות שהיו בידו [והתערב בששת עופותיו של השלישי] הוא עוף מקורי שלו, ועתה הוא נקבע [בעשיית שתי העולות] לחטאת.

ואם כן, כל עוף שביד השלישי הוא ספק חטאת ספק עולה.

או שפרח הגוזל לבין העופות שיש להן דין "מתות", [כגון חטאות שדינן למיתה].

או שמת אחד מהם, ונשאר השני בלי בן זוג.

בכל אלו —

יקח בן זוג לשני, שנותר, ויקריבם.

[ודין זה נוהג גם בקן מפורשת שפרח ממנה או שמת גוזל אחד וידוע מי הוא, שאפשר לצרף לו בן זוג. ולא נשנה דין גוזל הפורח מקן מפורשת במשנה משום שהוא נוהג דוקא בידוע לנו איזה עוף פרח, ואילו בקן סתומה הוא נוהג בכל ענין].

אבל, אם פרח הגוזל לבין עופות הקריבות והתערב בהם, ועתה יש כאן מספר לא זוגי של עופות, הרי זה נחשב כאילו התערב בהם גוזל פסול.

והיינו, למרות שיתכן כי אותו הגוזל שהתערב הוא עצמו יקרב לעולה או לחטאת, הרי ביחס לתערובת כולה יש לנו להתייחס כאילו נוסף כאן עוף פסול. ולכן לא יעשו מתוך העופות המעורבים אלא עופות במספר זוגי, כמקודם, והגוזל שיוותר לבדו הוא עוף פסול להקרבה.

וכמו כן, הרי הוא פוסל בפריחתו עוף אחד [או קן אחד] במקום שכנגד. והיינו בעופות שפרח מהם, שמעתה לא יוכלו להקריב אחד מהקיינים שפרח מהם.

ודין זה קבעו חכמים שינהג בכל מקום, ואפילו כשאין מקום לחשוש לסיבות שמהן נובעת הלכה זו:

שהגוזל הפורח פסול במקום שהתערב בו,

ופוסל עוף אחד [או קן אחד] במקום שפרח ממנו.

ודין זה נובע מחמת שני כללים:

האחד, הכלל היסודי כי משנעשו עולות או חטאות המחייבים קביעת עולות או חטאות נגדם, נקבע הדבר מיד, בלא עשיית הכהן.

והשני, שיש לנו לחשב את הפסד הקדשים. ואם יהיה מצב שבו הקרבת עופות של אדם אחד תמנע הקרבת עופות של אדם אחר באופן שתפחת הקרבתם של סך הכל של העופות של שניהם, על הכהן להקריב את קרבנות שניהם בצורה כזאת שתהיה אפשרות להקריב את המספר המירבי של העופות.

משנה ב:

כיצד פוסל הגוזל הפורח עוף אחד [או קן אחד] מבין העופות שפרח מתוכם?

כגון, שתי נשים, שהיו לזו שתי קיינים סתומות, ולזו שתי קיינים סתומות.

וכאשר פרח הגוזל מזו לזו — הרי הוא פוסל עוף אחד מהקיינים שפרח מהם בהליכתו.

כי השיקול של הכהן צריך להיות מניעת הפסד הקדשים. ומכח השיקול הזה עליו להמנע מלעשות את כל שלשת העופות שנשתיירו בידיה של הראשונה, אלא רק לעשות מהם שני עופות.

כי אם יעשה את כל השלשה, שניים לחטאת ואחד לעולה [או ביחס הפוך], הרי מיד ייקבעו שני עופות לעולה כנגד שתי החטאות, ובכך יקבע הגוזל שפרח לעולה.

[שמא תאמר: והרי עכשו, משנעשו ארבעה עופות של השניה אפשר כבר להקריב את העוף שנשתייר משלשת העופות של הראשונה?

תשובתך: הרי יש לחשוש שהעוף הפורח הוקרב בתוך שני העופות שהוקרבו מעופותיה של האשה השניה לחטאת, ונמצא מעתה ששנים מעופותיה של הראשונה [האחד, שהוקרב על ידה לחטאת, והשני, העוף הפורח שהוקרב יחד עם עוף מקורי של האשה השניה לחטאת] נעשו לחטאת, ונתמלאה מכסת העופות לחטאת, ובכך נקבעו העופות שכנגדם לעולה. ואם כך היה, הרי נקבע העוף של הראשונה שנשאר — לעולה.

אך יתכן גם והעוף הפורח נעשה לעולה, ואז לפי אותו הכלל נעשה העוף שנשתייר בידי הראשונה לחטאת. וכיון שהוא ספק חטאת ספק עולה אי אפשר להקריבו].

וכמו כן **פוסל** הגוזל הפורח קן אחד נוסף — **בחזירתו!**

והיינו, אם פרח עוף אחד מתוך חמשת העופות המעורבים שביד האשה השניה וחזר והתערב בתוך שלשת עופותיה של הראשונה, אי אפשר מעתה להקריב מעופותיה של האשה השניה אלא שני עופות בלבד, האחד לחטאת והאחד לעולה. וכמו כן אי אפשר להקריב מארבע העופות שבידי הראשונה אלא אחד לחטאת ואחד לעולה.

וכן בידי הכהן להקריב שני עופות מתוך ארבעת העופות של הראשונה לחטאת ושני עופות מתוך ארבעת העופות של השניה לעולה. אך בסך הכל הוא יכול להקריב

וכיון שאותו הגוזל מעורב עתה יחד עם ארבעת עופותיה של האשה השניה, הרי לא יוכל הכהן לעשות מהם אלא שני עופות לעולה בלבד, וכמו ששנינו לעיל [פרק א' משנה ב] שעולה אשר נתערבה בקינים סתומות אין מביאים מהתערובת אלא כמנין העולות שבקיני החובה [וגם דין זה בנוי על הכלל שכאשר יש לחוש כי נעשו מחצית העופות לעולה נקבעות החטאות שכנגדן מיד, מבלי עשיית הכהן].

וכיון שאם יעשה הכהן את שלשת העופות של הראשונה הוא יוכל לעשות מעופותיה של השניה רק שני עופות לעולה בלבד, ובסך הכל חמשה עופות מתוך שמונת העופות של שתיהן, עדיף לעשות את העופות בצורה אחרת, שבה יוכל הכהן לעשות בסך הכל ששה עופות מתוך השמונה.

והיינו, שיעשה הכהן רק קן אחד של האשה הראשונה, עוף אחד לחטאת ועוף אחד לעולה, כדי שלא תתמלא מכסת מחצית העופות הקובעת עופות כנגדה. ואז רשאי הכהן לעשות את העוף הפורח המצוי עתה בתערובת עם עופותיה של האשה השניה [ושלא נקבע לא לעולה ולא לחטאת], כרצונו.

ויקח הכהן ארבעה עופות מתוך חמשת העופות של השניה [שמעורב בהם הגוזל שפרח], ויעשם שנים לחטאת ושנים לעולה.

וביחד, יעשה ששה עופות מתוך השמונה.

ואת העוף החמישי, שנשתייר מתערובת חמשת העופות, אין הכהן יכול לעשות כי הוא ספק חטאת ספק עולה. וכמבואר לעיל.

ארבעה עופות ששנים מהם חטאת ושנים עולה, ולא יותר.

אם יקריב שתי חטאות מארבעת העופות שבידי אחת הנשים, הרי יש לחוש שהעוף הפורח שבידי חברתה נקבע עתה לעולה [כי יתכן ושתי החטאות שעשה הן עופות מקוריים, ונקבעו אז העופות שנגדן לעולה] ושוב אי אפשר לעשות מהעופות שבידי האשה האחרת אלא שתי עולות וכמו ששינו שעולה שהתערבה בקינים סתומות אין יכולים לעשות מהתערובת אלא עולות כמנין קיני החובה.

אך אם יעשה מעופותיה של אשה אחת עוף אחד לחטאת ועוף אחד לעולה לא יקבע העוף הפורח לא לעולה ולא לחטאת, ויוכל לעשות גם מעופותיה של האשה האחרת עוף אחד לחטאת ועוף אחד לעולה.

[ואם יעשה מעופותיה של אשה אחת שתי חטאות ועולה אחת לא יוכל לעשות מעופותיה של השניה אלא עולה אחת בלבד. שהרי בכל עוף מעופותיה של האשה השניה יש לחשוש שמא הוא העוף הפורח, שכבר נקבע לעולה כאשר נעשו שתי החטאות מעופות האשה הראשונה, ולכן אי אפשר לעשותו חטאת.

וכמו כן במקרה שכזה אי אפשר יהיה לעשות מהעופות של השניה שתי עולות, כי יתכן שהעוף שהקריבה האשה הראשונה הוא אחד מעופותיה של האשה השניה, וכשתעשה עתה האשה השניה עוף אחד מעופותיה לעולה נתמלאה מכסת עופות העולה שלה ונקבעו שני עופות לחטאת, ואין אנו יודעים מי הם, ונמצא שלאחר

שתעשה האשה השניה עוף אחד לעולה יש ספק בכל עופותיה אם הם עולה או חטאת].

והיינו, שפוסל הגוזל, החוזר מקיניה של השניה אל שלשת עופותיה של הראשונה, קן שלם מהמקום שפרח משם.

ומעתה, שבין מעופותיה של הראשונה ובין מעופותיה של השניה אין עושים מעופות כל אחת אלא עוף אחד לחטאת ועוף אחד לעולה [או שני עופות של אחת לעולה ושני עופות של השניה לחטאת], אם פרח וחזר ופרח וחזר — לא הפסיד הגוזל בפריחתו ובחזרתו כלום. שהרי אפילו לא פרח וחזר גוזל אחד אלא, הן, כל ארבעת הקינים היו מעורבות, שהתערבו כל העופות יחד זה בזה, אין עושים פחות משתים עופות מכל אשה ואשה, וכמו ששינו ששני קיני חובה שהתערבו זה בזה עושים מחצה עופות — רבע לעולה ורבע לחטאת!

משנה ג:

ואם היו שבע נשים, אשר לזו קן אחת, ולזו שתים קינים, ולזו שלשה קינים, ולזו ארבעה קינים, ולזו חמשה קינים, ולזו שישה קינים, ולזו שבעה קינים.

ופרח גוזל מן הקן האחת של האשה הראשונה לשני קיניה של האשה השניה, ומשם פרח גוזל משני קיניה של האשה השניה לשלשת קיניה של האשה השלישית [ואין ידוע אם הוא הגוזל שפרח מן הראשונה לשניה], וכן פרח גוזל מן השלישית לרביעית, וכן פרח גוזל מהרביעית לחמישית, ומהחמישית לשישית, ומהשישית לשביעית, בעלת שבעת הקינים.

ומהשביעית חזר ופרח גוזל אל השישית, ולאחר מכן פרח גוזל מהשישית לחמישית, ומהחמישית לרביעית וכן הלאה ואין ידוע בכל פעם אם הוא אותו הגוזל שהגיע לכאן או שמכל קן פורח גוזל מקורי – הרי אותו הגוזל הפורח פוסל קן אחד מהמקום שפרח ממנו בהליכתו ממנו. וכן הוא פוסל קן אחד נוסף בשעת חזירתו ממנו.

הילכך, לאשה הראשונה ולאשה השנייה – אין להם להקריב כלום.

האשה הראשונה, שיש לה עתה שני עופות אחרי שחזר אליה עוף מהשנייה, אינה יכולה להקריבם.

כי את העוף המקורי שנשאר בידה אי אפשר להקריב עתה משום שלא ידוע לאיזה קרבן נעשה בן זוגו שפרח, ולכן לא ידוע לאיזה קרבן הוא נקבע.

ואת העוף השני שחזר אליה מהשנייה אי אפשר לעשות משום שהוא מעורב עם העוף המקורי המסופק.

ואילו האשה השנייה אינה יכולה לעשות לקרבן אף אחד מארבעת העופות שבידה.

שהרי יתכן ומבין ארבעת העופות שברשותה נמצאים רק שני עופות מקוריים, לפי שפרחו ממנה שני עופות ובאו אליה שני עופות.

ומשפרח ממנה בפעם הראשונה הגוזל הראשון [לאחר שהצטרף אליה גוזל שפרח אליה מתוך עופותיה של האשה הראשונה] והתערב בעופותיה של האשה השלישית, הפסידה בתחילה קן אחת בפריחת הגוזל ממנה. שהרי אין להביא מארבעת העופות שנשתיירו בידה אלא עוף אחד לחטאת

ועוף אחד לעולה, כדי שלא יקבע העוף הפורח לא לעולה ולא לחטאת.

אבל, אם תקריב שתי חטאות או שתי עולות מתוך הארבעה, יקבע הגוזל הפורח לחטאת או לעולה, ושוב לא תוכל בעלת שלשת הקינים [וכן שאר הנשים] לעשות מקיניהם אלא מחצית מעופותיהם, לחטאת או לעולה, בהתאם לקביעות העוף הפורח.

וכשפרח ממנה העוף השני, שחזר אל הראשונה, נפסלה בה גם הקן השנייה שהיתה ראויה להקרבה משום הכלל שקבעו חכמים שעוף החוזר פוסל בחזירתו קן אחד במקום שפרח ממנו.

ועל אף שכאן אין סיבה לכלל הזה, בכל זאת גזרו חכמים שיהג הכלל הזה בכל ענין, כדי שלא יבואו להתיר במקום שיש לנהוג בכלל הזה, וכפי שיבואר במקרה של האשה הרביעית.

והאשה השלישית שיש לה שלשה קינים יש לה עתה רק קן אחת הראויה להקרבה, אחר הפריחה והחזרה.

כי משעה שפרח ממנה עוף אחד והיא נשארה עם חמשה עופות אין לה לעשות אלא שתי עופות לחטאת ושתי עופות לעולה. כי אם תעשה שלש עופות לחטאת או לעולה שהם מלוא סכום העופות הקובע עופות שכנגדו, יקבע הגוזל הפורח לחטאת או לעולה, ובכך ימנע משאר הנשים, שיש להם קרבנות מרובים משלה, לעשות את מחצית קרבנותיהם.

ומשעה שפרח ממנה גוזל וחוזר לשנייה הרי היא מפסדת עוד קן מכח הכלל שקבעו חכמים כי כל עוף החוזר פוסל קן אחת

מהמקום שפרח ממנו, וגם כאן זו היא גזירה, ולא מעיקר הדין.

והאשה הרביעית יש לה להקריב רק שתיים קינים, והיינו ארבעה מתוך שמונת העופות שבידה.

שהרי ברשותה ששה עופות שהם מקוריים בודאי [לאחר שפרחו ממנה והגיעו אליה שני עופות].

ולכן, אם יעשה הכהן עתה שלשה עופות לעולה ושלשה עופות לחטאת [שהם מחצית העופות לחטאת ומחצית לעולה] הרי יתכן וייקבעו בכך העופות המקוריים שפרחו ממנה והתערבו בעופות של נשים אחרות – לעולה ולחטאת, ואין אנו יודעים איזה הם.

הילכך, יעשה הכהן רק ארבעה מעופותיה, שנים לחטאת ושנים לעולה. וכיון שעדיין לא נעשה מחצית מספר העופות לעולה או לחטאת לא נקבעו העופות האחרים לא לחטאת ולא לעולה.

והאשה החמישית יש לה להקריב רק שלש קינים, מאותו העקרון, שאין לעשות את מחצית העופות המקוריים לחטאת ולעולה כי שמא ייקבעו בכך שני עופות מקוריים שפרחו ממנה והתערבו באחרים.

והרי לאשה זאת יש שמונה עופות מקוריים ודאיים לאחר שפרחו ממנה שני עופות, ולכן תעשה רק שלשה עופות לחטאת ושלשה לעולה. כי משתעשה ארבעה עופות לעולה או לחטאת הרי נעשה מחצית מספר העופות ואז נקבעים העופות האחרים שמנגד.

והאשה השישית יש לה להקריב רק ארבע

קינים, מאותו עקרון, שהרי יש לה עשרה עופות מקוריים ודאיים, ואין לה לעשות חמשה מהם, שהם מחצית מספר עופותיה, לחטאת או לעולה, כי אז ייקבעו העופות שכנגד.

ואילו השביעית יש לה שש קינים, מאותו העקרון, שאם יעשה מחצית מהעופות לחטאת ומחצית לעולה ייקבע בכך הגזול החוזר ממנה ומתערב בשישית.

וגזול זה אין אנו יודעים אם נקבע לעולה או לחטאת ויאסור בעירובו את כל העופות. הילכך, יש להמנע מלהגיע לכך.

שהרי הדבר תלוי בשאלה כמה עופות מקוריים נעשו לחטאת וכמה לעולה.

כי יתכן והגזול שהגיע אל השביעית לא פרח ממנה בחזרה ועדיין הוא מעורב בין עופותיה.

ומצד אחד, אם הוא היה בתוך מחצית העופות שנעשו לחטאת הרי עדיין לא נעשתה מחצית העופות המקוריים שלה לחטאת, ולא נקבעו העופות שמנגד לעולה. ואז, משיעשה הכהן את מחצית עופותיה לעולה – ייקבעו העופות שכנגד לחטאת, ובכללם גם ייקבע העוף המקורי שפרח ממנה והתערב בשישית, לחטאת.

ומצד שני, יתכן שהגזול שהגיע מהשישית נעשה בתוך מחצית העופות שנעשתה לעולה, ולא נקבעו העופות שמנגד לחטאת. אלא בעת עשיית המחצית השניה לחטאת נקבעו העופות שמנגד לעולה, ובכללם נקבע העוף שפרח לשישית, לעולה.

ואם לאחר מכן שוב פרח גזול מהראשונה

— **החמישית** שנשתייר בידיה קן, **והשישית** שנשתייר בידיה שני קינים, **אין להם מעתה כלום**.

ואלו **השביעית** שהיו לה חמישה קינים, ויש בה רק חזירה ולא הליכה, הרי היא מפסידה קן אחת בלבד, ומעתה **יש לה ארבע** קינים ראויות בלבד. ודין זה הוא מגזירת חכמים ואינו מעיקר הדין, שהרי כיון שנפסלו כל הקינים, חוץ מקיניה של השביעית, אין לחשוש מקביעות העוף הפורח.

ויש אומרים, שעתה, שנפסלו כל הקינים כג-ב של שאר הנשים, אין לגזור את גזירת חכמים לפסול קן אחד בחזירה אפילו במקום שאין סיבה לכך מעיקר הדין, ולכן **השביעית לא הפסידה כלום** ויכולה לעשות את כל חמשת קיניה שנשתיירו בפעם הקודמת ראויים להקרבה.

אבל את יתר הקינים היא אינה יכולה להקריב אף על פי שעתה שוב אין לחשוש לקביעת העופים החוזרים ממנה, שכיון שנפסלו בעבר, שוב אין להביאם.

ואם פרח גוזל שהיה מן העופות המתות [שהיה דינם למיתה, ואין הכוונה לעופות של הנשים האחרות שנפסלו מספק אלא לעופות שדינם לכתחילה למיתה] והתערב הגוזל שדינו למיתה בתוך עופותיה של האשה הראשונה, ומשם פרח גוזל [ואנו בספק אם הוא אותו הגוזל או גוזל מעופותיה של הראשונה] והתערב בעופותיה של השניה, וכן פרח מהשניה לשלישית וכן הלאה, עד שפרח גוזל **לכולן** — הרי כולן בספק עופות המתות, ולכן, **כולן ימותו** — כל העופות של כל הנשים!

לשניה ומהשניה לשלישית וכן הלאה עד לשביעית, וחזר גוזל מהשביעית לשלישית ומהשישית לחמישית וכן הלאה עד לראשונה, הרי גם כאן נאמר הכלל כי הגודל הזה **פוסל אחד בהליכתו, ואחד בחזירתו**!

ולכן, **השלישית והרביעית אין להם כלום**, כדין הראשונה והשניה בפריחה הקודמת.

שהשלישית הפסידה את הקן היחידי שהיה ראוי לה בהליכת הגוזל ממנה, והרביעית הפסידה בהליכה את הקן הראשון מבין שני הקינים שנשתיירו בידיה, ובחזירה היא הפסידה את הקן השני.

וגם כאן אין ההפסד של הרביעית בחזירת הגוזל ממנה לשלישית מעיקר הדין, שהרי משנפסדו כל עופותיה של השלישית אין מניעה לעשות את הקן שנתר בידי הרביעית לחטאת ולעולה, כי אין חשש שיקבע העוף החוזר ממנה לחטאת או לעולה כי בין כה וכה לא יעשו אותו לקרבן.

אלא, שגזרו חכמים שבכל ענין תפסיד האשה בחזירה קן נוסף.

והחמישית **יש לה אחת**, שהפסידה משלשה קיניה קן שנשתיירו, אחד בהליכה וקן אחד בחזירה.

וכן **השישית** שהיו בידיה ארבעה קינים ראויים, **יש לה עתה שתיים**.

ואלו **השביעית** שהיו לה ששה קינים ראויים, ואין בה אלא חזירה ממנה לשלישית בלבד, בלי הליכה, מפסידה קן אחת ועתה **יש לה חמש** קינים ראויות להקרבה.

ואם שוב **פרח וחזר**, הרי לפי אותו העקרון